ΕΛΤΑ Hellenic Post
ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Τακ. Τραφείο Α 190/114 Αχαρνών Αθήνα 015027

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

Τ.Θ. 90, 19011 ΑΥΛΩΝΑΣ - ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ - ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2015 - Α.Φ.164 - ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ 0,01 ΕΥΡΩ

"Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή,
εν μια στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι,
διότι θέλει σαλπίσει και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή." Α΄ Κορ.15:51-52

Η προσευχή δέησης αποδεσμεύει τη δύναμη του Θεού στη Γη

Υπάρχουν πολλά είδη προσευχής. Προσευχές εξομολόγησης, δοξολογίας, δέησης, πνευματικού πολέμου, και ευχαριστίας, είναι μόνο λίγα παραδείγματα. Αλλά εάν υπάρχει ένας τύπος προσευχής όπου ο Θεός φαίνεται να τον βάζει ψηλά στη λίστα των τρεχουσών προσευχών, είναι η προσευχή δέησης. Είναι το να ζητά κάποιος από το Θεό να ενεργήσει στη ζωή ενός ανθρώπου, στην εκκλησία, ή σε κάποια κατάσταση. Έρχεται μπροστά στο Θεό προς όφελος κάποιου άλλου. Κατά κάποιο τρόπο, είναι το πιο ανιδιοτελές και δοτικό είδος προσευχής. Τελικά, είναι μια από τις μεγαλύτερες αποδείξεις έμπρακτης αγάπης.

Ένα καλό παράδειγμα προσευχής δέησης στην Αγία Γραφή, είναι η παραβολή όπου ο Ιησούς μιλάει για ένα φίλο που ήρθε τα μεσάνυχτα (Λουκ. 11:5-8). Ο ταξιδευτής είναι πολύ πεινασμένος, αλλά ο φίλος του δεν είχε ψωμί να του δώσει. Ενδιαφερόμενος για τον πεινασμένο φίλο του, ο άνδρας πηγαίνει τα μεσάνυχτα στο διπλανό σπίτι και αρχίζει να φωνάζει και να χτυπά την πόρτα για να σηκωθεί ο γείτονάς του και να του δώσει λίγο ψωμί. Όμως ο διπλανός του γείτονας δεν έρχεται καν στην πόρτα, αλλά μόνο φωνάζει απ'το κρεβάτι του κάτι σαν κι'αυτό: «Φύγε! Είμαστε εγώ και τα παιδιά μου ξαπλωμένοι στο κρεβάτι. Φύγε και ξαναέλα το πρωί!» Αντί να εγκαταλείψει, ο άλλος συνεχίζει να βροντά την πόρτα και να φωνάζει, μέχρις ότου ο διπλανός του γείτονας σηκώνεται, γογγύζοντας, και του δίνει τελικά το ψωμί που χρειάζεται για να ταΐσει τον πεινασμένο του φίλο.

Οιησούς λέει αυτή την παραβολή για να μας διδάξει τη δύναμη της επιμονής στην προσευχή, το να προσευχόμαστε δηλαδή και να μην εγκαταλείπουμε. Αλλά αυτή η παραβολή αποτελεί επίσης μια τέλεια εικόνα προσευχής δέησης. Είχα ένα φίλο που είχε κηρύξει ένα μήνυμα πάνω σ' αυτό και το ονόμασε «Ο Φίλος στο Μέσον, στο Μέσον της Νύχτας». Υπάρχουν τρεις φίλοι. Ο ένας έχει μια ανάγκη...είναι πεινασμένος. Ο άλλος φίλος έχει την ικανότητα να ικανοποιήσει αυτή την ανάγκη...έχει ψωμί. Και ακόμη, υπάρχει και ο φίλος ο ενδιάμεσος, που φέρνει τους δύο πρώτους μαζί. Πηγαίνει στον έναν εξ' ονόματος του άλλου. Είναι το τέλειο παράδειγμα της μεσολάβησης. Αυτό είναι, που ο Θεός μάς έχει δώσει να κάνουμε. Υπάρχουν ανάγκες που εγώ κι' εσύ δεν έχουμε τον τρόπο να καλύψουμε. Αλλά ξέρουμε τον Έναν που μπορεί. Καλούμαστε στην προσευχή να πάμε στο Θεό εξ' ονόματος αυτών που μας περιβάλλουν. Καλούμαστε να γίνουμε μεσολαβητές. Αποτελεί μια πολύ δυνατή διακονία το να προσευχόμαστε για άλλους, και μια τρομακτική ευλογία καθώς βλέπουμε το Θεό να εργάζεται στις ζωές τους.

Πιστεύω ότι ο Θεός σήμερα καλεί την εκκλησία σε ένα εντελώς καινούργιο επίπεδο προσευχής δέησης για το διπλανό μας. Βλέπουμε το Θεό να κάνει καταπληκτικά πράγματα στον κόσμο, γιατί μαθαίνουμε να προσευχόμαστε για τις χαμένες ψυχές. Μαθαίνουμε να προσευχόμαστε για ολόκληρα έθνη. Ο Θεός μάς έχει δείξει καθαρά ότι η προσευχή είναι η αρχική ιδέα για να αγγίζουμε ομάδες ανθρώπων που δεν έχουν αγγιχθεί, για να γκρεμίζουμε φραγμούς έτσι ώστε να παρουσιαστεί το Ευαγγέλιο. Είναι καταπληκτικό τι ο Θεός κάνει καθώς προσευχόμαστε με υπακοή στο θέλημά Του για τις ζωές των άλλων.

Ο Θεός καλεί τα παιδιά Του να προσεύχονται. Όλοι οι χριστιανοί προτρέπονται να προσεύχονται για άλλους και να παρακολουθούν το Θεό να εργάζεται με εκπληκτικούς τρόπους. Μερικοί είναι καλλίτεροι σ' αυτό από άλλους. Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι των οποίων το κύριο πνευματικό χάρισμα είναι η προσευχή δέησης. Αλλά όλοι έχουμε καλεστεί να είμαστε μεσολαβητές και να κάνουμε τη διαφορά στον κόσμο μέσω της προσευχής δέησης.

Θα έκανες μια δέσμευση σήμερα ν' αλλάξει ο κόσμος σου; Ξεκίνα να προσεύχεσαι περισσότερο για τους ανθρώπους που είναι γύρω σου, όπως και για τους αρχηγούς του κόσμου καθώς επίσης για τις τόσο δύσκολες καταστάσεις που σαν έθνος βιώνουμε σήμερα και που μόνο ο Θεός μπορεί να αλλάξει. Φέρε την εκπληκτική δύναμη του Θεού να κατευθυνθεί επάνω σ' αυτό τον κόσμο και δες πόσα ο φοβερός Θεός μας μπορεί να κάνει!

Πότε θα μάθουμε;

Οι αναζωπυρώσεις είναι υπερφυσικές εκδηλώσεις της δύναμης του Θεού. Πότε θα μάθουμε ν'αφήνουμε το Θεό να εργάζεται με το δικό Του τρόπο; Πότε θα ξοδέψουμε περισσότερο χρόνο στο να εκζητήσουμε το θέλημά Του, αντί να καταστρώνουμε ανθρώπινα σχέδια και μεθόδους που το μόνο που καταφέρνουν είναι αποτυχία και ήττα;

Χρειαζόμαστε αναζωπύρωση! Ο κόσμος -πεινασμένος, κουρασμένος, καταδικασμένος και πεθαμένος από την αμαρτία- χρειάζεται μια αναζωπύρωση! Ο Θεός επιθυμεί διακαώς να την αποκτήσουμε. Ας κάνουμε λοιπόν κάθε δυνατή προσπάθεια να συναντήσουμε το ουράνιο θέλημά Του και ας περιμένουμε Εκείνον ν' απαντήσει με φωτιά.

Ένας θεοσεβής νεαρός που δεν έβρισκε ήσυχο μέρος στο σπίτι για να προσευχηθεί, πήγε στο στάβλο και σκαρφάλωσε στη σοφίτα. Αλλά γρήγορα κάποιος ανέβηκε με τη σκάλα και τον διέκοψε. Την επόμενη φορά φρόντισε να ανεβάσει και την σκάλα επάνω μαζί του!

Θα ήταν καλό, πράγματι, εάν απομονωνόμασταν με τέτοιο τρόπο, ώστε ούτε ο διάβολος, ούτε ο κόσμος να μπορούσε να εισβάλλει στην ιερή ώρα μας. *«Εσύ, όμως, όταν προσεύχεσαι, μπες μέσα στο ταμείο σου, και, αφού θα έχεις κλείσει την πόρτα σου, προσευχήσου στον Πατέρα σου που είναι στον κρυφό χώρο• και ο Πατέρας σου που βλέπει στον κρυφό χώρο, θα σου ανταποδώσει στα φανερά»* (Ματθ. 6:6). Διάλεξε λοιπόν, την πιο κατάλληλη ώρα και τόπο, ώστε οι προσευχές σου να μην εμποδίζονται από τίποτα.

Η Αρετή της Ταπεινοφροσύνης

Η ταπεινοφροσύνη είναι η ζωή και η ψυχή της ευσέβειας, η βάση και η υποστήριξη κάθε αρετής και καλού έργου, ο καλλίτερος φύλακας και η ασφάλεια όλης της άγιας τρυφερότητας. Σου συνιστώ να κάνεις την ταπεινοφροσύνη σταθερό θέμα της καθημερινής σου αφιέρωσης, επιθυμώντας διακαώς καμία μέρα να μην τελειώσει καλά, εάν δεν έχεις πρώτα ταπεινώσει τον εαυτό σου ενώπιον του Θεού και δεν Τον έχεις καλέσει να σε μεταφέρει κατά τη διάρκεια της ημέρας στην άσκηση ενός πράου και ταπεινού πνεύματος.

Η ταπεινοφροσύνη δεν αποτελείται από το να έχουμε μια χειρότερη εικόνα για τον εαυτό μας από ό,τι αξίζουμε, ή να ταπεινώνουμε τον εαυτό μας χαμηλότερα από ό,τι πραγματικά είμαστε, αλλά βασίζεται στην αληθινή και δίκαιη αίσθηση της αδυναμίας μας, της κατάντιας μας και της αμαρτίας. Αυτός που αισθάνεται σωστά και ζει μ'αυτή την αίσθηση της κατάστασής του, ζει στην ταπεινοφροσύνη.

Πρέπει να εξασκήσεις την ταπεινοφροσύνη, όπως ένας νέος αρχάριος που έχει τόσα να μάθει, ώστε να μπορεί να μαθαίνει λίγα κάθε φορά, και με μεγάλη δυσκολία. Πρέπει να υπολογίσεις ότι δεν έχεις μόνο να μάθεις την ταπεινοφροσύνη, αλλά να είσαι ευχαριστημένος να προχωράς σαν μαθητής όλο σου τον καιρό, προσπαθώντας για υψηλότερους βαθμούς, εξασκώντας κάθε μέρα πράξεις ταπεινοφροσύνης, καθώς κάθε μέρα εξασκείσαι σε πράξεις αφιέρωσης.

Για να τα πας καλά με την εξάσκηση της ταπεινοφροσύνης, πρέπει να θεωρήσεις δεδομένο ότι είσαι υπερήφανος, ότι όλη σου η ζωή, είτε λίγο είτε πολύ, έχει μολυνθεί από υπερηφάνεια. Πρέπει επίσης να πιστεύεις, ότι η μεγαλύτερη αδυναμία σου είναι ότι η καρδιά σου είναι επιρρεπής στην υπερηφάνεια, ότι σε κλέβει τόσο πολύ, ώστε έχεις κάθε λόγο να παρακολουθείς και να υποπτεύεσαι τον ερχομό της σε όλες σου τις πράξεις!

Δεν υπάρχει τέτοιο ελάττωμα που να είναι τόσο βαθειά ριζωμένο στη φύση μας, ή που να παίρνει τόσο συνεχή φροντίδα από ο,τιδήποτε σκεφτόμαστε ή κάνουμε, από την υπερηφάνεια. Δύσκολα να βρεις στον κόσμο κάτι που επιθυμούμε ή χρησιμοποιούμε, ή οποιαδήποτε πράξη, ή καθήκον ζωής, που η υπερηφάνεια να μην μπορεί να το πιάσει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Από τη στιγμή που αρχίζουμε να προσφέρουμε τον εαυτό μας στο Θεό, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για ο,τιδήποτε, που να μην έχει σχέση με την υπερηφάνεια ώστε να μετανοήσουμε.

Αν είναι δύσκολο να παραδεχθείς αυτή τη γνώμη για τον εαυτό σου, και δεν τον βάλεις ανάμεσα σ'αυτούς που επιθυμούν να θεραπευθούν από την υπερηφάνεια, μπορείς να είσαι σίγουρος, ότι είναι πια ώρα να εκζητήσεις την ταπεινοφροσύνη σου. **Μπορείς να έχεις το μεγαλύτερο αποδεικτικό σημάδι υπερηφάνειας, όταν σκεφτείς ότι είσαι αρκετά ταπεινός!!** Αυτός που νομίζει ότι αγαπά το Θεό, δείχνει στον εαυτό του ότι είναι τελείως ξένος μ'αυτό το άγιο πάθος.

Αντιμετώπισε το μέλλον με πίστη στο Θεό

Αυτές οι μέρες είναι σκοτεινές από πολλές απόψεις. Το έγκλημα αυξάνεται, η τρομερή ανηθικότητα και η διαφθορά εκτίθενται, τόσο σε χαμηλό όσο και σε υψηλό επίπεδο, η βία γίνεται όλο και πιο αμείλικτη, τα σπίτια διαλύονται σε επικίνδυνο βαθμό, η κακομεταχείριση των νέων γίνεται όλο και πιο σκληρή. Ένα αντιθεϊκό πνεύμα συναντάται, ενώ σε πολλές εκκλησίες η κοσμικότητα και ο συμβιβασμός έρχονται εκεί όπου το Ευαγγέλιο συνηθιζόταν να κηρύττεται με δύναμη και καθαρότητα. Μπορείς να ονομάσεις πολλά άλλα που σε λυπούν, σε αφορούν ή σε τρομάζουν.

«Και επειδή η ανομία θα πληθύνει, η αγάπη των πολλών θα ψυχρανθεί» (Ματθ. 24:12). Το γεγονός ότι τώρα η ανομία πληθύνεται και ότι η αγάπη των πολλών ψυχραίνεται, δεν σημαίνει ότι εμείς πρέπει να είμαστε ανάμεσα σ'αυτούς τους «πολλούς» των οποίων η αγάπη ψυχραίνεται προς τον ευλογημένο Κύριό μας! Τουναντίον, αυτό αποτελεί μια ευθεία πρόκληση και μια προειδοποίηση για εμάς να ελέγχουμε τον εαυτό μας, να κρατάμε το Θεό και να επιμένουμε προς το στόχο όσο ποτέ άλλοτε, συνεχίζοντας να έχουμε πίστη στο Θεό ανεξάρτητα από το πόσο σκοτεινά φαίνονται τα πράγματα γύρω μας.

Οι επικίνδυνοι καιροί που αναφέρονται στο Λόγο του Θεού (Β΄Τιμ. 3:1-17) αποτελούν μια κλήση όχι για υποχώρηση, αλλά μάλλον για πρόοδο. Οι μέρες φρίκης και κινδύνου όπως είναι αυτές που ζούμε σήμερα, είναι μέρες ευκαιρίας για εμάς. Εμείς ως χριστιανοί δεν καλούμαστε να κλείνουμε τα μάτια μας στα άσχημα γεγονότα που μας περιστοιχίζουν, ή να βάζουμε το κεφάλι μας κάτω από την άμμο όπως η στρουθοκάμηλος, ή να μας πιάνει πανικός και να ψάχνουμε να ξεφύγουμε απ' όλες αυτές τις φοβερές καταστάσεις.

Ο Κύριος μάς καλεί να είμαστε μάρτυρες για Εκείνον ενώπιον των ανθρώπων (Πράξ. 1:8). Δεν ψάχνουμε να βρούμε τρύπα να κρυφτούμε, αλλά αναζητούμε κάποιον στον οποίο μπορούμε να μαρτυρήσουμε. Χρειάζεται να βγάλουμε το λυχνάρι μας κάτω από το μόδι του φόβου, της απιστίας, και της αδιαφορίας για τον κόσμο ολόγυρά μας που χάνεται (Ματθ. 5:14-15). Ο Ιησούς λέει: *«Έτσι ας λάμψει το φως σας μπροστά στους ανθρώπους, για να δουν τα καλά σας έργα, και να δοξάσουν τον Πατέρα σας που είναι στους ουρανούς»* (Ματθ. 5:16).

Ω, ας αφήσουμε το φως της αγάπης του Θεού, και τη βεβαιότητα της μεγάλης σωτηρίας με την οποία Εκείνος μας έσωσε, έτσι ώστε να λάμψουμε μπροστά σε φοβισμένους, αγχωμένους ανθρώπους ώστε κι' αυτοί να επιστρέψουν στο Θεό!

Η ΕΣΧΑΤΗ ΣΑΛΠΙΓΓΑ
Κωδικός 5027

Είναι μία Χριστιανική εφημερίδα που κυκλοφορεί σε 1.500 φύλλα κάθε δύο μήνες.

Ιδιοκτήτης : Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία Κατερίνης.

Εκδότης:Π.Χυδήρογλου-Προκοπίου.

Αποστέλλεται δωρεάν σε όποιον τη ζητήσει. Συντηρείται από δωρεές φίλων και αναγνωστών.

Παράκληση οι δωρεές να στέλνονται στην υπεύθυνη έκδοσης :

Ξένια Χυδήρογλου-Προκοπίου
Ταχ. Θυρ. 90, 19011 Αυλώνας
E-mail : xeniaprocopiou@gmail.com

Εμπόδια στην Προσευχή

Υπάρχει περίπτωση να εμποδίζεσαι στο να προσεύχεσαι – και αυτό μπορεί να συμβεί όταν πέφτεις γενικά σε χαλαρότητα και χλιαρότητα σε σχέση με τα πράγματα του Θεού. Όταν ένας άνθρωπος γίνεται κρύος, αδιάφορος και απρόσεκτος, ένα από τα πρώτα πράγματα που θα δοκιμαστεί είναι η αφοσίωσή του. Όταν ένας άρρωστος έχει πρόβλημα με τους πνεύμονές του, υποφέρει και η φωνή του – και έτσι όταν ένας χριστιανός είναι σε πνευματική πτώση, επηρεάζεται και η ανάσα της προσευχής, ενώ η κραυγή ικεσίας του γίνεται αδύναμη. Η προσευχή είναι ο αληθινός μετρητής της πνευματικής δύναμης. Το να εμποδίζουμε την προσευχή είναι επικίνδυνο και οδηγεί στο γκρεμό.

Στη συνέχεια, οι προσευχές μπορεί να εμποδιστούν, με το να έχουμε να κάνουμε πολλά. Σ' αυτούς τους καιρούς είναι ένα πολύ συνηθισμένο συμβάν. Πολλοί άνθρωποι που μπορεί να έχουν μια μεγάλη διακονία στην εκκλησία του Θεού, γίνονται άχρηστοι επειδή πρέπει να επεκτείνουν την επιχείρησή τους προς μια νέα κατεύθυνση, που τους αφαιρεί ολόκληρο το διαθέσιμο χρόνο τους. Ο πλούσιος στην παραβολή δεν είχε χρόνο για προσευχή, γιατί ήταν απασχολημένος στο να σχεδιάζει νέες αποθήκες που θα έβαζε τα αγαθά του – αλλά έπρεπε να βρει χρόνο προετοιμασίας για το θάνατό του, όταν ο Κύριος τού είπε: *«Αυτή εδώ τη νύχτα απαιτούν από σένα την ψυχή σου»* (Λουκ. 12:20).

Ακόμα, μπορεί να έχουμε πολλά να κάνουμε στον οίκο του Θεού, και μ' αυτό τον τρόπο να εμποδίζονται οι προσευχές μας, όπως η Μάρθα που ήταν πολύ απασχολημένη με το έργο. Ποτέ δεν άκουσα κάποιον που εμποδίστηκε λόγω πολλής προσευχής. Όσο πιο πολλά κάνουμε, τόσο πιο πολύ οφείλουμε να προσευχόμαστε, και η προσευχή πρέπει να ισορροπεί την υπηρεσία μας, ή μάλλον, πρέπει να αποτελεί τη ζωογόνο δύναμη κάθε πράξης και να διαποτίζει ολόκληρη τη ζωή μας. Δεν μπορούμε να εργαζόμαστε τόσο πολύ εάν η προσευχή δεν είναι ανάλογη, αλλά φοβάμαι ότι μερικοί από εμάς θα κάναμε πολλά περισσότερα εάν προσπαθούσαμε λιγότερο και προσευχόμασταν περισσότερο γι' αυτό.

Είπα ότι θα μπορούσαμε να κάναμε περισσότερα και δεν θα μπορούσα να ισορροπήσω αυτή την αλήθεια εκτός εάν πρόσθετα ότι μια πολύ μεγάλη μερίδα χριστιανών κάνει πολύ λίγα. Ο Θεός τούς έχει δώσει καλή υγεία, έχουν διαθέσιμο χρόνο στα χέρια τους και επιπλέον έχουν να επενδύσουν τρόπους για το ξόδεμα αυτού του χρόνου – και παρ' όλ' αυτά οι αμαθείς χρειάζονται οδηγία, οι άρρωστοι χρειάζονται επίσκεψη, οι φτωχοί χρειάζονται βοήθεια. Δεν θα έπρεπε να εγκαταλείψουν τον άφθονο ελεύθερο χρόνο τους για την υπηρεσία του Θεού; Τότε, δεν θα επιταχύνονταν στην προσευχή; Μακάρι όλοι να μπορούσαν να πουν μαζί με έναν από τους αγίους του Κυρίου: «Η προσευχή είναι δουλειά μου και η δοξολογία ευχαρίστησή μου» - αλλά είμαι σίγουρος ότι ποτέ δεν θα μπορούσαν, μέχρις ότου ο ζήλος για τον οίκο του Κυρίου, τους αναλώσει τελείως.

Μερικοί εμποδίζουν τις προσευχές τους, πάλι, από την έλλειψη τάξης. Σηκώνονται λίγο αργά και κυνηγούν τη δουλειά τους όλη την ημέρα και ποτέ δεν την προλαβαίνουν! Πάντοτε βιάζονται τόσο πολύ που σκοντάφτει ο ένας στα πόδια του άλλου. Δεν έχουν συγκεκριμένο χρόνο για ξεκούραση ενώ διαθέτουν πολύ λίγο χρόνο αφιερωμένο για επικοινωνία με το Θεό, και, συνεπώς, κάτι συμβαίνει και η προσευχή ξεχνιέται – όχι, ελπίζω δεν ξεχνιέται εντελώς, αλλά αμελείται και γίνεται τόσο βιαστικά ώστε μετράει λίγο και συνεπώς δεν τους φέρνει ευλογία. Μακάρι καθένας μας να κράταγε ένα ημερολόγιο για το πώς θα προσευχηθεί την επόμενη εβδομάδα, και να δει πόσο λίγο χρόνο δαπανάει για το Θεό μέσα στο 24ωρο. Πολύς χρόνος δαπανάται στο τραπέζι, όμως πόσος χρόνος στο Θρόνο του Ελέους; Πολλές ώρες δαπανώνται με ανθρώπους, όμως πόσος με τον Ποιητή σου; Είσαι σε κάποιο βαθμό με τους φίλους σου πάνω στη γη, πόσα λεπτά όμως αλήθεια είσαι με τον Φίλο σου στον ουρανό; Επιτρέπεις στον εαυτό σου χρόνο για ψυχαγωγία, τι ξεχωρίζεις γι'αυτές τις ασκήσεις, που αληθινά αναπλάθουν την ψυχή;

Άνθρωποι χωρίς ανάγκες!

Πριν τρεις δεκαετίες ζούσε ο πιστός άνθρωπος της ιστορίας μας. Μπαλωματής στο επάγγελμα. Μεροδούλι, μεροφάι δηλαδή. Χρόνια πολλά στην πίστη του Ιησού Χριστού, απολάμβανε αυτήν την αλλιώτικη ζωή που είχε και τον γέμιζε. Ένα νεαρό παλικάρι από την εκκλησία του είχε πρόσφατα γνωρίσει το Χριστό κι είχε ζήλο πολύ να βοηθάει τους αδελφούς. Ένα πρωινό, παρουσιάστηκε μπροστά στην πόρτα του μικρομάγαζου του μπαλωματή. «Κυρ-Μάνθο, τι μπορώ να κάνω για σένα;» τον ρώτησε όλος λαχτάρα και αγάπη αδελφική. «Τι να μου κάνεις εσύ, παιδί μου, έχω όλο τον πλούτο του Θεού, τι να προσθέσει κανείς σ' αυτόν τον πλούτο;» του απάντησε όχι με αλαζονεία και περηφάνια, μα με ειλικρίνεια και πραγματική πληρότητα.

Αυτή είναι η φυσιολογική ζωή του παιδιού του Θεού κι όχι αυτή που φτιάξαμε, γεμάτη επιθυμίες και υλικές ανάγκες, επηρεασμένη από το πνεύμα του κόσμου που μας κυκλώνει. Δεν είναι δυνατόν να μας χαρίστηκαν όλα τα πλούτη της δόξας του Ουρανού κι εμείς να ζούμε στερημένοι και φτωχοί. Δεν μπορεί από τη μια να λέμε πως στηριζόμαστε στους δυνατούς βραχίονες του Θεού μας και από την άλλη να νιώθουμε ανασφαλείς, να ζούμε σαν χαμένοι μέσα στον κόσμο. Δε γίνεται να λέμε ότι αγαπούμε τον Κύριο, μα στην ουσία να αγαπούμε τον εαυτό μας, το θέλω μας και τις ανάγκες μας.

Όσοι παραδώσαμε τη ζωή μας στον Ιησού Χριστό, το Σωτήρα μας, μπορούμε να ζήσουμε το Ευαγγέλιο του Χριστού, φτάνει να 'μαστε γνήσιοι και να ποθήσουμε το σταυρό Του και την ανάστασή Του να γίνουν δικά μας.

Πόσο συχνά χαιρόμαστε γι' αυτά που έχουμε;
Αν επιδιώκουμε να απαριθμούμε
αυτά που έχουμε,
-ό,τι καλό δηλαδή έχουμε σε υλικά και πνευματικά αγαθά, σε σωματική ή ψυχική υγεία, σε πράγματα ή προτερήματα-
δε θα μας περισσεύει ποτέ χρόνος για να παραπονούμαστε...

Ο Χριστός θα έρθει ξανά!

Οι χριστιανοί είναι άνθρωποι με μια αιώνια ελπίδα, γιατί ο Χριστός είναι η ελπίδα τους. Ο Χριστός, που ζει μέσα στον καθένα από αυτούς, είναι η ελπίδα της δόξης. Και επειδή ο Χριστός ζει μέσα σε κάθε πιστό η ελπίδα του διατηρείται ζωντανή μέχρι τέλους της ζωής του.

Η δεύτερη έλευση του Χριστού είναι για τους πιστούς τόσο αληθινή όσο είναι και η ανάσταση Του. Οι πιστοί ζούνε, κινούνται, συζητούν κάθε μέρα με τη δύναμη του αναστημένου Ιησού, προσβλέποντες στη δεύτερη έλευσή Του.

Στην πρώτη εκκλησία υπήρχε μια αρχική προσδοκία για την επικείμενη έλευση του Ιησού και αυτή η προσδοκία είχε ασκήσει βαθειά επίδραση πάνω στις ζωές τους.

Αν και τα πόδια τους περπατούσαν πάνω στη γη, οι καρδιές τους και οι επιθυμίες τους είχαν προσαρμοστεί στην ευλογημένη ελπίδα της δεύτερης έλευσης του Ιησού Χριστού. Αλήθεια, τι μεγάλη διαφορά στη ζωή τους είχε κάνει αυτό!!! Μιλούσανε και ενεργούσανε σαν να μην ήταν το σπίτι τους σ΄ αυτόν τον κόσμο. Μιλούσανε και ζούσανε ως άνθρωποι που είχαν αιώνια κληρονομιά στους ουρανούς.

Κάπου στη διαδρομή της ιστορίας, οι Χριστιανοί χάσανε τη θέρμη τους και την «έξαψη» της δεύτερης έλευσης του Ιησού Χριστού. Παρόλο που η δεύτερη έλευση του Χριστού αποτελεί μια από τις κολώνες της χριστιανικής πίστης, η συμπεριφορά μας ως Χριστιανοί, έχει γίνει μια πολύ φτωχή παρουσίαση της πραγματικότητας του γεγονότος της δεύτερης έλευσης του Χριστού. Ουσιαστικά ζούμε και συμπεριφερόμαστε σαν να μην πιστεύουμε ότι ο Κύριός μας θα ξανάρθει.

Ζώντας όπως ζούμε σ' έναν παγκόσμιο κόσμο, είναι επιβεβλημένο από μέρους μας ως αληθινοί Χριστιανοί να ξανά ζωντανεύσουμε και να ξαναβρούμε το πνεύμα της «ευλογημένης ελπίδας» της δεύτερης έλευσης του Ιησού. Αυτό θα διαποτίσει ολόκληρη της ατμόσφαιρα με το πνεύμα και τον τρόπο ζωής της πρώτης εκκλησίας.

Αυτή η ευλογημένη ελπίδα του ερχομού Του μας δεσμεύει με κάποιες αναπόφευκτες υποχρεώσεις ως Χριστιανούς.

Όταν ο Κύριος επιστρέψει, θέλει να βρει τον καθένα από μας να ζει και να συμπεριφέρεται σύμφωνα με αυτές τις δεσμεύσεις. Στο κατά Λουκά 12:35, ο Κύριος μάς λέει: *«ας είναι οι οσφύες σας περιεζωσμένοι και οι λύχνοι καιόμενοι»*. Συνεχίζει στο εδάφιο 37 *«Μακάριοι οι δούλοι εκείνοι τους οποίους ελθών ο Κύριος θέλει ευρεί αγρυπνούντας»*. Και τελειώνει με το εδ. 43 όπου λέει: *«Μακάριος ο δούλος εκείνος τον οποίον ελθών ο κύριος αυτού θέλει ευρεί πράττοντα ούτως.»*

Στην εποχή μας ο κόσμος ξαναζεί τις ημέρες του Νώε λίγο πριν τον «κατακλυσμό», και του Λώτ ακριβώς πριν από την καταστροφή των Σοδόμων. Η μοχθηρία, η ανηθικότητα και η περιφρόνηση των αξιών βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της ζωής κάθε μέρα. Στην περίοδο του διαφωτισμού ένα πνευματικό σκοτάδι «φακέλωσε» τον κόσμο. Υπάρχει μία πλήρης σύγχυση και ένα απόλυτο «κομφούζιο» παντού. Η ανθρωπότητα έχει «εκτροχιαστεί»

Χριστιανοί, αν υπάρχει ακόμη χρόνος, ανασκουμπωθείτε. Σφίξτε τις ζώνες σας και κρατήστε τα λυχνάρια σας αναμμένα. Ή τώρα ή ποτέ! Όταν ο Κύριο μάς λέει: *«Είσαστε το φως του κόσμου»*, το εννοεί. Η προτροπή Του προς εμάς είναι να λάμπουμε και να φωτίζουμε μια γενεά που προσπαθεί να προχωρήσει ψηλαφώντας στο σκοτάδι. Φωτίζοντάς την μπορούνε να δούνε τον Ιησού το φώς του κόσμου, και να σωθούν.

Είμαστε υπεύθυνοι για τη διατήρηση του φωτός του Ευαγγελίου αναμμένου. Πρέπει να διατηρούμε αναμμένες τις φωτιές της αγιότητας. Πρέπει να διατηρούμε την ευλογημένη ελπίδα του ερχομού του Κυρίου μας έως το τέλος. Και το τέλος αυτό είναι αναμφίβολα πολύ πιο κοντά από ποτέ.

Ενώ με το ένα μάτι μας θα κοιτάζουμε προς τα σύννεφα για την έλευση του Ιησού Χριστού, με το άλλο μάτι μας θα πρέπει να προσέχουμε τα σκαλοπάτια για να μην αποτύχουμε στην εκτέλεση όλων όσων μας ανάθεσε. Ενώ ο πόθος της καρδιάς μας θα πρέπει να είναι η αρπαγή μας με τον Κύριό μας την ώρα της ένδοξης εμφάνισής Του που μπορεί να συμβεί οποτεδήποτε, θα πρέπει με πιστότητα και συνέπεια να εκτελούμε το καθήκον που μας ανάθεσε ως τη στιγμή που θα έρθει.

Η ευλογημένη ελπίδα της έλευσης Του σου δίνει τη μεγάλη χαρά με αποφασιστικότητα να ετοιμαστείς για δράση και να διατηρήσεις τη φωτιά αναμμένη με οποιοδήποτε κόστος. Ανάμεσα στον καπνό και στην ομίχλη του μολυσμένου κόσμου, εκπαίδευσε τα μάτια σου να αναζητούν στον ορίζοντα να δούνε την κάθοδο του Κυρίου μας. Μπορεί να εμφανισθεί μέσα από τα σύννεφα οποιαδήποτε στιγμή. Ανάμεσα στο θόρυβο, τη φούρια και το πήγαινε–έλα της απειθάρχητης γενιάς, εξάσκησε τα αυτιά σου να ακούσουν τον ήχο από τις τρομπέτες που θα αναγγέλλουν τον ερχομό του Κυρίου μας.

Χρειάζεται να περιμένεις με πολύ υπομονή. «*Διότι έτι ολίγον καιρό και θέλει έλθει ο ερχόμενος και δεν θέλει βραδύνει*» (Εβρ. 10:37) «*Ναι έρχομαι ταχέως*» (Αποκ. 22:20).

Ο Άγρυπνος Χριστιανός

Ως πολίτες της ουράνιας βασιλείας, εμείς οι χριστιανοί από κάθε έθνος είναι καλό να είμαστε άγρυπνοι σχετικά με τους πνευματικούς κινδύνους αυτών των επικίνδυνων ημερών, τους οποίους διαβάζουμε στην Β΄ Τιμ. 3:1-5. Η διατήρηση της ψυχής μας είναι πολύ ζωτικής σημασίας! Ο επιδέξιος εχθρός μας, ο σατανάς, μπορεί να μας κάνει πολύ μεγαλύτερη μακροπρόθεσμη ζημιά, από το τι μπορούν οι ορατοί εχθροί μας, που έχουν τη δυνατότητα να σκοτώσουν το σώμα αλλά όχι την ψυχή. Τη νύχτα, οι άγρυπνοι φρουροί πρέπει να είναι ιδιαίτερα προσεκτικοί. Και καθώς τα πράγματα σ' αυτή τη γη γίνονται όλο και πιο σκοτεινά, πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί στο να προστατεύσουμε και να διατηρήσουμε ασφαλείς όχι μόνον τις ψυχές μας, αλλά επίσης τις ψυχές εκείνων για τους οποίους έχουμε μια ιδιαίτερη ευθύνη.

«Ποτέ δεν θα ξεχάσω τον Θεό», μπορεί να σκεφτείς. Και ωστόσο εν μέσω πολλών τωρινών πειρασμών, πόσο εύκολο είναι ν' αρχίσεις τώρα και μετά να διαλέξεις σκόπιμα το δρόμο που έχει επίκεντρο τον εαυτό μας μάλλον, παρά να υποταχθείς στο δρόμο του Θεού, ξεχνώντας το γεγονός ότι βάζουμε το πόδι μας σε μια «γλιστερή πλαγιά» που οδηγεί προς τα κάτω. Ο πανούργος εχθρός μας σατανάς, μας βάζει λόγια σαν να είναι δικά μας, βγάζοντάς μας από τον τέλειο δρόμο της υπακοής του Θεού.

Ο Απόστολος Πέτρος μάς παρακινεί να προσέχουμε τους κακούς ανθρώπους που διαστρεβλώνουν τις Γραφές και μας βγάζουν εκτός πορείας, έτσι ώστε να πέσουμε από τη σταθερή βάση που υπάρχει μόνο στο Λόγο του Θεού (Β΄Πετ. 3:17). Πόσο τρωτοί μπορεί να γίνουμε σ' αυτό τον κίνδυνο μια μέρα που θα υπάρξουν αυτοί *«που λένε το κακό καλό, και το καλό κακό• αυτοί που βάζουν το σκοτάδι για φως, και το φως για σκοτάδι αυτοί που βάζουν το πικρό για γλυκό, και το γλυκό για πικρό!»* (Ησα. 5:20).

Ο Ιησούς προειδοποίησε τους μαθητές Του ξανά και ξανά να προσέχουν αυτούς που υποκαθιστούν τις παραδόσεις των ανθρώπων με τις διδασκαλίες του Θεού. Και μας προειδοποίησε επίσης να προσέξουμε την απληστία, που έχει βγάλει πολλούς από την απλότητα που βρίσκεται στο Χριστό. Ο ευλογημένος μας Σωτήρας, ο Αγαπών τις ψυχές μας, καλεί τη μία εκκλησία πίσω από την άλλη, όπως αναφέρεται στο 2ο και 3ο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, να μετανοήσουν από τις αμαρτίες τους και να περπατήσουν ακέραια. Επιθυμεί να στείλει πλούσιες ευλογίες στα παιδιά Του. Επιθυμεί να τα χρησιμοποιήσει σαν αποτελεσματικούς εργάτες στο θερισμό Του. Αλλά δυστυχώς οι αμαρτίες μας Τον εμποδίζουν.

Ευχαριστούμε το Θεό γιατί με το Λόγο Του και με το Πνεύμα Του μπορούμε να αποφασίσουμε αυτό που ο Θεός επιθυμεί από εμάς. Ο Λόγος Του έχει καλές, ειδικές διδασκαλίες, αρκεί να έχουμε αυτιά που ακούν. Πόσο βασικό είναι να σπάμε κάθε χέρσο έδαφος, και εμείς να είμαστε το καλό έδαφος στο οποίο ο Λόγος Του θα φέρει καρπό! Με τη χάρη και τη βοήθεια του Θεού, μακάρι να είμαστε ανάμεσα σ' αυτούς που εκζητούν από Αυτόν τη βροχή των ευλογιών, που είναι τόσο απαραίτητη σ' αυτή την ώρα του πνευματικού λιμού.

Και πόσο προσεκτικά χρειάζεται να φρουρούμε τη ζωή της αγάπης μας με τον Κύριο. Είναι μια ανώτερη ζωή στην οποία έχουν καλεστεί οι χριστιανοί. Δεν έχουμε καλεστεί να υπηρετούμε από προσωπικό συμφέρον, ούτε από ταπεινωτικό ζυγό καθήκοντος, ούτε από οποιοδήποτε άλλο ανάξιο κίνητρο. Είθε να υπηρετούμε με τη θέλησή μας σαν αυτούς που βρίσκουν πραγματική χαρά στην υπακοή προς τον καλό και φιλάνθρωπο Βασιλιά της αγάπης και της δικαιοσύνης, και στο να Του φέρουν ευχαρίστηση γιατί αξίζει την ανώτερη αφιέρωσή μας.

Είθε να παραμένουμε άγρυπνοι ως προς την σπουδαιότητα των καιρών που ζούμε. Είμαστε καλεσμένοι να κρατάμε ψηλά τη σημαία της αλήθειας και της δικαιοσύνης Του σ' αυτούς τους αμαρτωλούς καιρούς όπου πολλοί θα επιθυμούσαν να την καταστείλουν. Είθε να εμπνεόμαστε στις προσπάθειές μας από σκέψεις εκείνης της ένδοξης, ερχόμενης ημέρας, όπου θα δούμε τον Κύριό μας σε όλη Του τη δόξα και όπου θα βρεθούμε στην ένδοξη παρουσία Του! **Τι υπέροχη δόξα θα είναι να είμαστε μαζί Του και μάλιστα μαζί Του αιώνια!** Τι απερίγραπτη δόξα! Ο Θεός μάς κρατά σφικτά ανάμεσα στους ευλογημένους που υπομένουν ως το τέλος!

Πόσο πιστεύουμε;

Έγινε και δημοσιεύτηκε κάποτε μια έρευνα στις αγγλικές εφημερίδες, γιατί ο Χίτλερ δεν έκανε την απόβασή του, τότε που είχε μαζέψει τεράστιο στόλο στις δυτ.ακτές.

Πολλοί λέγανε διάφορα. Ένας χριστιανός όμως, έγραψε πως αυτός και κάποιοι άλλοι, προσεύχονταν στο Θεό να μη γίνει αυτή η απόβαση και τελικά δεν έγινε!

Αυτός το πίστευε, γιατί πίστευε στο Θεό και στην προσευχή. Αυτή είναι η αποστολή μας εδώ κάτω στον κόσμο, να προσευχόμαστε. Να προσευχόμαστε να πιστέψουν οι άνθρωποι στο Χριστό. Να προσευχόμαστε να παρατείνει το έλεός Του και τη μακροθυμία Του σ' αυτόν τον κόσμο. Να προσευχόμαστε για πρόσωπα, που είναι πλησίον μας, συγγενείς, γνωστούς, φίλους που δε διακρίνουν, δε βλέπουν, δεν αισθάνονται την αμαρτία τους, ώστε να καταφύγουν στο Χριστό.

Να προσευχόμαστε για τη ζωογόνηση των χριστιανών, ώστε να σταθούν εκεί που ο Κύριος τούς έταξε και να προσεύχονται για τους αιώνιους σκοπούς του θείου θελήματος. *«Πολύ ισχύει η δέηση του δικαίου»* (Ιακ.5:16). Η θέση της προσευχής είναι εκεί που σταματούν οι ανθρώπινες δυνατότητες. Αν η προσευχή μας δεν είναι συνέχεια μιας ζωής συνέπειας, θα δυσκολευτεί να έρθει απάντηση από τον Ουρανό.

Ας στρέψουμε την ψυχή μας στο Θεό και ας Τον αφήσουμε να βάλει περιεχόμενο στην προσευχή μας. Όταν το επιστρέψουμε σε Κείνον, θα ξέρουμε ότι είναι σύμφωνο με το θέλημά Του και θα νιώσουμε σιγουριά για τις συνέπειες.

Η υπόσχεση..... του διωγμού

Μία από τις υποσχέσεις του Θεού που δεν μας προξενεί επιφωνήματα χαράς, είναι η ακόλουθη: *«΄Ολοι όσοι θέλουν να ζουν με τρόπο ευσεβή εν Χριστώ Ιησού, θα διωχθούν»* (Β΄Τιμ. 3:12).

Ωστόσο, είναι πολύ σημαντικό για το χριστιανό να καταλάβει αυτή την αλήθεια. Και όταν μερικές φορές κάποιος φαίνεται να ταυτίζεται με τα παθήματα του Χριστού, αυτό φέρνει χαρά ενός ειδικού πλεονεκτήματος.

Ο Abraham Kuyper έγραψε: «Δεν μπορούμε ν'αποφύγουμε το σταυρό. Και η απόδειξη της γνησιότητας της αντοχής μας είναι απλά ότι, σηκώνουμε το σταυρό μας καθημερινά, σηκώνοντας τόσο φορτίο επάνω μας όσο επιτρέπει ο Θεός, κουβαλώντας το σταυρό στο δρόμο που Εκείνος οδηγεί».

Η γνήσια αγάπη για το Θεό εκφράζεται με μια προθυμία να δεχτούμε την ταλαιπωρία, αφού πρώτα θυμηθούμε ότι οι σκληρότερες δοκιμασίες μας είναι απειροελάχιστα σε σύγκριση με εκείνα που υπέφερε ο Κύριός μας.

Έχουμε υποχρέωση να προσευχόμαστε

«Συγκεντρώστε τον λαό……Ας κλάψουν οι ιερείς, οι λειτουργοί τού Κυρίου, ανάμεσα στη στοά και το θυσιαστήριο, κι ας πουν: Λυπήσου, Κύριε, τον λαό σου, και μη δώσεις την κληρονομιά σου σε όνειδος, ώστε να τους κυριεύσουν τα έθνη γιατί να πουν ανάμεσα στους λαούς: Πού είναι ο Θεός τους;» (Ιωήλ 2:16-17)

Αν οι άκαμπτες και τρομερές συνθήκες που επικρατούν σ' όλο τον κόσμο σήμερα, δε μας οδηγούν στα γόνατα της προσευχής τότε δεν υπάρχει ελπίδα σωτηρίας. Ο Λόγος του Θεού μάς λέει να συγκεντρωθούμε και να κλάψουμε και να ζητήσουμε έλεος και συγχώρεση από τον Κύριο.

Είμαστε πολυάσχολοι στην εποχή που ζούμε και φαίνεται ότι δεν έχουμε χρόνο για προσευχή. Θάρθει όμως κάποια στιγμή που θα θρηνήσουμε και θα πενθήσουμε ενώπιον του Κυρίου. Τότε οι καρδιές μας θα επιζητήσουν τον Κύριο και Θεό μας.

Ο Θεός παραμένει σταθερός όχι μόνο στις υποσχέσεις Του αλλά και στους όρους που μας έχει θέσει. Μας καλεί να προσευχόμαστε καθημερινά ώστε το Άγιο Πνεύμα να φέρει πραγματική αναζωπύρωση στις Εκκλησίες. Μια αναζωπύρωση που θα καθαρίσει τις εκκλησίες και θα οδηγήσει τους ανθρώπους στον Ιησού Χριστό.

Η φωτιά και ο αέρας στην υπηρεσία του Ευαγγελίου

Σε μια μικρή πόλη, ένας γυρολόγος είχε διαθέσει μερικές Άγ.Γραφές και είχε μοιράσει Ευαγγέλια, αλλά οι άνθρωποι, που δεν τον χώνευαν, άναψαν μια μεγάλη φωτιά στην πλατεία και έριξαν εκεί όλα τα αντίτυπα που τους είχαν δοθεί.

Ο αέρας φυσούσε δυνατά εκείνο το βράδυ και μετέφερε, πάνω από τις στέγες των σπιτιών ένα φύλλο μισοκαμένο, που μπήκε από ένα παράθυρο και έπεσε στα πόδια μιας νέας γυναίκας. «Αυτό πρέπει να προέρχεται από ένα καλό βιβλίο», μονολόγησε, «γιατί βλέπω μέσα τα ονόματα του Θεού και του Ιησού». Πάνω στην πεσμένη σελίδα, ανάμεσα στα χέρια της βρέθηκε αυτό το εδάφιο του Ευαγγελίου *«Διότι το Γιο του ο Θεός δεν τον έστειλε στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος μέσω αυτού»* (Ιωαν. 3:17). Η γυναίκα φύλαξε με προσοχή το φύλλο το μισοκαμένο για να το δείξει στον άνδρα της. Εκείνος επίσης ενδιαφέρθηκε και όσο περισσότερο ξαναδιάβαζαν τη σελίδα, τόσο περισσότερο μεγάλωνε μέσα τους η επιθυμία να αποκτήσουν το βιβλίο απ' όπου αυτό το φύλλο είχε αποσπασθεί.

Ένα χρόνο μετά, ο ίδιος γυρολόγος πέρασε πάλι και χτύπησε αυτήν την πόρτα για να προσφέρει τη Βίβλο. Απάντησαν ότι δεν την ήθελαν, αλλά ότι, αντίθετα, θα επιθυμούσαν πολύ να αγοράσουν ένα βιβλίο από το οποίο είχαν ένα κομμάτι σελίδας και έδειξαν στο γυρολόγο το κομμάτι που ήταν φυλαγμένο με φροντίδα. Αυτός με χαρά άνοιξε την Καινή Διαθήκη και τους έδειξε ότι ήταν ακριβώς το βιβλίο που επιθυμούσαν να αγοράσουν. Το αγόρασαν και με αυτόν τον τρόπο οδηγήθηκαν στην πίστη. Πολλοί γείτονές τους με τον ίδιο τρόπο σώθηκαν, με την απλή δηλαδή ανάγνωση του Λόγου του Θεού.

Το φως που φωτίζει πιο δυνατά στο σπίτι, φωτίζει και μακρύτερα

Η γλυκύτητα του χαρακτήρα σου, η πρόθυμη υπακοή σου, η πρόσχαρη αυταπάρνησή σου, η σταθερή πιστότητά σου, έχουν κάνει αυτούς που ζουν γύρω σου να συνειδητοποιούν ότι είσαι με τον Ιησού; ή η καθημερινή σου ζωή στο σπίτι είναι σε πλήρη αντίθεση με την έξωθεν μαρτυρία σου; Θυμήσου ότι η μαρτυρία του Ιησού άρχισε δείχνοντας "ευσέβεια στο σπίτι". Ήταν "υπάκουος στους γονείς του". Προσευχήσου ώστε "να τιμάς το Θεό τον Σωτήρα σου σε όλες τις περιστάσεις", και πρώτα απ'όλα εκεί που σε έχει τοποθετήσει.

Κάτι που αξίζει να θυμόμαστε

Ακούμε συχνά αφηγήσεις για ανθρώπους που άλλοι έχουν γνωρίσει, αλλά και εμείς διηγούμαστε την ιστορία και τη ζωή κάποιου ανθρώπου, όταν πραγματικά αξίζει τον κόπο. Για παράδειγμα, μια ζωή περιπετειώδης, εντυπωσιακή, ένας χαρακτήρας δυναμικός, μια στάση θυσίας, αξίζει να μνημονεύονται. Μια από τις πιο αξιομνημόνευτες ιστορίες είναι η παρακάτω, που την διηγήθηκε ένας άνθρωπος του Θεού για μια πιστή γυναίκα, που ήδη είχε αναχωρήσει για τον Ουρανό:

«Ήταν τα σπίτια μας δίπλα-δίπλα. Δε μπορώ να ξεχάσω, ότι δεν ξεστόμισε ποτέ την παραμικρή κουβέντα, που να είναι δυσμενές σχόλιο για κάποιον, ενώ εγώ ανέφερα καμιά φορά για τον τάδε ή τον δείνα, για τα λάθη που είχαν κάνει, για το εγωιστικό τους φέρσιμο, για τη μικροπρεπή τους συμπεριφορά, για τα προβλήματα που είχαν δημιουργήσει, εκείνη δεν τροφοδοτούσε τέτοια συζήτηση. Ποτέ δεν παρασύρθηκε στο γαϊτανάκι των δικών μου σχολιασμών. Τουναντίον έλεγε : «Ναι, αλλά θυμάσαι τότε πόσο όμορφα αντιμετώπισε την κατάσταση, πόσο ο Θεός τον χρησιμοποίησε, πόση πίστη έδειξε;» Πάντα έβρισκε μια καλή κουβέντα να πει, ακόμη και για όσους την έβλαψαν και την αδίκησαν. Προσευχόταν γι' αυτούς κι έψαχνε ευκαιρίες να τους μιλάει για το Χριστό. Ήταν υπόδειγμα ανθρώπου που το στόμα του ανήκει στο Χριστό. Σκεφτόταν μόνο τα καθαρά, τα προσφιλή, τα σεμνά, ανέφερε μόνο ό,τι είχε έπαινο και αρετή (Φιλιππησίους 4:8). Τίποτα αρνητικό, τίποτα ταπεινωτικό ή μειωτικό δεν έβγαινε από τα χείλη της!»

Μακάρι να μας θυμούνται έτσι οι άνθρωποι και έτσι να μας σχολιάζουν, ανθρώπους σοφίας και γλυκύτητας, επιείκειας και καλοσύνης, χωρίς αιχμηρές κουβέντες, χωρίς λόγια που πονούν και πληγώνουν.